

Léna a konyhai kanapéra kucorodva olvasott. Szergej csodálkozva vette észre, hogy egy igazságügyi orvosszakértői tankönyv áll nyitva előtte. Tudta, hogy Léna a *Smart*nak éppen egy sorozatgyilkosokról szóló cikket fordít, de azért mégiscsak elcsodálkozott.

– Lénocska, minek izgatod ilyesmivel magad éjszakára?

– Mondd csak – kérdezte Léna elgondolkodva –, a strangulációs csíkról meg lehet állapítani pontosan, hogy az még az áldozat életében keletkezett-e, vagy előbb megölték, és csak utána akasztották fel? Felsorolnak itt egy rakás jellemzőt, de azt nem írják, mennyire biztosak ezek.

– Első pillantásra természetesen nem lehet megmondani – felelte Szergej, miközben hozzálátott a scsíhez (akárki másnak igen, de egy rendőr ezredesnek egy efféle beszélgetés nem bírta elvenni az étvágyát). – De ha kifejezetten ez a cél, akkor persze lehetséges. A csík területén lévő bőr, vagyis a hámfelület pontos vizsgálata kell hozzá.

– Az öngyilkosságot manapság csak alibiből vizsgálják ki? – tette fel a következő kérdést Léna.

– Nem mondanál el mindent szép sorjában?

– Rendben – csapta össze Léna a könyvet. – Emlékszel arra, hogy úgy egy hónappal ezelőtt feljött hozzánk Olga Szinyicina öccse, Mitya? Te korábban hazaértél, ő meg itt ült a konyhában.

– Emlékszem – bólintott rá Szergej –, egy ilyen nagydarab mamlasz, lyukat beszélt a hasadba, meg még valami kazettát is itt hagyott a dalaiival.

– Ma éjjel felakasztotta magát – mondta halkán Léna. – Tudod, a rendőrség is, a mentőorvos is azt mondta, nyilvánvaló öngyilkosság. Olga pedig nem hiszi. Különben tényleg nagyon különös.

– Tudod, az öngyilkosság valóban furcsa dolog. A rokonok meg szeretnék mindig azt hinni, hogy az illető nem maga csinálta. Korábban minden ilyen esetre kihívták a vizsgálóbírókat, de ma már nincs annyi emberük. De ha lett volna ott valami...

– Szerjzsa, nem akarom sérteni a mundér becsületét, és azt sem állítom, hogy a hős kollégáid kontárok. De hallgass meg mindent sorjában. Először is, valamilyen oknál fogva egész nap nem működött náluk a telefon. Aztán kiderült, hogy a vonallal

minden rendben volt, a készülékkel történt valami. A szomszédjuk öt perc alatt rendbe hozta, és azt mondta, valami érintkezési hiba keletkezett. Három évig nem volt ilyen, most meg egyszerre csak igen...

Léna részletesen elmesélte mindazt, amit Olgától ma megtudott.

– Értem, Lénocska – mondta Szergej megértően, miután végighallgatta a történetet –, Szinyicina a barátnőd, ő ezt most nehezen viseli, te pedig aggódsz miatta. De hidd el nekem, tíz öngyilkosságból öt a lehető legváratlanabban következik be, különösen a rokonok számára. Hiszen ez a Mitya is szurkálhatta magát, pontosan úgy, mint a felesége, csak éppen senki nem tudott róla, vagy akár le is ihatta magát bánatában.

– Miféle bánatában? – nevetett fel szomorúan Léna. – Hogy a felesége narkós? De hiszen ez már másfél éve tart. És emiatt nem akasztja fel magát az ember. Ő maga pedig nem szurkálta magát, ez biztos. Nagyon szerette Kátyát, bolondult érte. Csodálatos pár voltak, leéltek együtt öt évet, igaz, gyerekük nem született, Kátyának valami miatt nem lehetett. Aztán kezdődött ez az egész kábítószerelés... Mitya küzdött Kátyáért, amennyire csak tudott. A szülők nem tudtak semmiről, csak Olga. Ő helyezte el Kátyát egy kórházban is, de az egészségből nem lett semmi. De Mitya nem adta fel, állandóan különböző narkológusokat, hipnotizőröket, pszichiátereket kutatott fel. Tudod, rendkívül aktív ember volt, ő egyszerűen sosem tudta feladni. Ha végez magával, az annyit jelent, hogy beismeri a vereségét, hogy feladja. Nem, amiatt hogy Kátya narkós, nem tudta volna felakasztani magát. Más oka pedig nem lehetett rá.

– Istenem, Lénocska, hát honnan tudhatnád te, milyen ok viszi rá az embert, hogy felakassza magát? Van úgy, hogy az ember mindent elvesztett az életben, még önmagát is. Valami „köcsög” a zónában, akit még attól a jogától is megfosztottak odabent, hogy a kilincshez érjen, akit mindennap összerugdosnak, összeviszza kúrják, akármilyen nyílást találnak rajta, arra kényszerítik, hogy fölnyalja a köpetet, és ez az ember mégis él, minden ujjával kapaszkodik az életbe. A másikkal meg minden rendben, szép csa-

ládja van, munkája, barátai, megbecsülik, jólétben él. Aztán hopp, és már magára is emelte a kezét. Te is tudod, hogy a hivatalos statisztika szerint öngyilkosságot legmagasabb arányban a jóléti társadalmakban követnek el: Svédországban, Dániában, Hollandiában. Ott viszont, ahol éheznek, háborúk pusztítanak és valódi nehézségek vannak, csak ritkán követnek el öngyilkosságot. A jóllakott római patríciusok élvezettel vágták fel magukon az eret, nálunk, Oroszországban pedig a múlt század végén – e század elején egyszerűen divatban volt az öngyilkosság. Olyan szépnek, magasztosnak tartották, ha valaki golyót röpített a saját fejébe. Azt hiszed, mindannyian idióták, örültek voltak?

Léna a fejét ingatta.

– Nem, nem gondolom. Habár... Van azért ebben valami patológikus. De Mitya nem volt patológikus eset. Erős, egészséges fiatalember volt. Ráadásul tehetséges is, akit mindenki szeretett.

– Na, jól van – sóhajtott fel Szergej –, tegyük fel, hogy nem maga csinálta. Tegyük fel, hogy van valaki, akinek érdekében állt. De gondold csak meg, hogy manapság nagy bankárokat, a politikai pártok vezetőit és egyéb hatalmasságokat nyíltan, gondolkodás nélkül lepuffantanak az utcán vagy a lépcsőházban, és annyi. És akkor ki ez a Mitya Szinyicin? Kinek támadt hozzá kedve, hogy ilyen színjátékhoz folyamodjon? Kinek van szüksége ilyen csavarokra? Tudod te, mennyibe kerül egy bérgyilkos? Ráadásul ebben az esetben a feleségét is eltakarították volna. Minek nekik egy tanú?

– És az nem lehet, hogy éppen emiatt nem takarították el? Hogy esetleg a gyilkos is hasonlóképpen okoskodott? Hiszen roppant okosnak kell lennie, ha ilyen finoman kitervelte. Hiszen ha a nő éppen be volt löve, akkor nem láthatott, nem hallhatott semmit... Nem, értem én, hogy igazad van. Zsákutca. Az eszemmel értem ugyan, de elhinni mégsem tudom. Valami nincs itt rendben...

– Lénocska, ha egy erős, egészséges fiatalember öngyilkos lesz, akkor ott valami soha nincs rendben. Ez már elvileg sem normális dolog. De értsd meg, az öngyilkosság nem szolgálhat ürügyül valami detektívesdihez. Ha Olga akar, írjon egy beadványt az ügyészségnek.

– Meg fogja tenni – bólintott rá Léna –, de mi értelme lesz? Hiszen nagyon is érthetően elmagyaráztak neki mindent. És ami még rettenetes, hogy egyházi temetést se tudnak rendezni. Olga persze nem áll neki, hogy megkeresse a gyilkost, de azt mindenképpen tudnia kell, maga csinálta-e ezt az öccse, vagy sem.

– Fogadjon fel egy magánnyomozót. Az anyagi lehetőségei megvannak rá.

– Lehet, hogy ezt is fogja tenni – mondta elgondolkodva Léna.

– 4 –

– Venyjamin Boriszovics, vár még kint a Butterfly duó – jelentette az idős, rózsaszín gyapjúkosztűmös titkárnő.

– Nem – ingatta a fejét a férfi –, mondja meg nekik, hogy jöjjenek holnapután. De még jobb lesz, ha hétfőn tizenegyre.

– Venyjamin Boriszovics, már második hónapja hitegeti őket. Pedig nézzen csak rájuk, nagyon kellemes kislányok, isten bizony.

A Butterfly duó, két tizennyolc éves lány, Ira és Lera, már valóban második hónapja járt ide meghallgatásra, de sosem maradt rájuk idő és energia.

Negyven nap alatt a titkárnőt, Inna Jevgenyevnát elhalmozták már mindenféle kedvességgel: nagy doboz Mozart golyóval, Chanel parfümmel. És csak ma jutott eszébe az egyiküknek, a szőke Irának, aki kettejük közül az élelmesebb és gyakorlatiasabb volt, hogy egy fehér borítékban három százdollárost csúsztasson Inna Jevgenyjevna elegáns rózsaszínű blézerének zsebébe.

– Venyjamin Boriszovics – makacskodott a titkárnő –, tényleg rendkívüli kislányok, nézze csak meg őket legalább. Az effélék manapság keresettek.

– Rendben – sóhajtott fel a férfi –, hozzon egy kávé. Hadd jöjjenek.